

BIOGRAFIE VAN EDUARDUS-THEODORUS DE VYNCK (Gent 2.2.1859-Gent 17.8.1930)

LEVENSLLOOP

Eduard De Vynck werd op 2 februari 1859 te Gent geboren als enige zoon van Augustus Desiderius, 26 jaar en van Theresia Francisca Geysel, 30 jaar. De geboorteaangifte werd gedaan te Gent op 3 februari 1859 in aanwezigheid van Petrus Lorets en Desiderius De Ruyck als getuigen. Het kind werd 's anderendaags gedoopt door Eerwaarde Heer A. V. Cruyl, onderpastoor van de Sint-Jacobsparochie te Gent. Eduard had nog twee oudere en twee jongere zusters.

Vader De Vynck was oorspronkelijk kleermaker van beroep, maar door de slechte tijden en de nijpende werkloosheid, liet hij zijn beroep in de steek, om, op initiatief van zijn vrouw, suikerbakker te worden. Hierover bestaat de anekdote, dat de moeder van Eduard begonnen is met "spekken bakken" op aanraden van de moeder van Ed. Anseele.

Het was dus pas na zijn huwelijk, dat Desiré De Vynck ophield met naaien om zijn vrouw te helpen in het snoepwinkeltje. Het was dus in dat eerste snoepwinkeltje dat Eduard als kind gewoond heeft; het was gelegen in de Wolfsteeg aan de Vrijdagmarkt. Zijn kinderjaren liepen parallel met die van Edward Anseele waarvan de ouders goed bevriend waren met de familie De Vynck.

Eduard werd naar de kleuterschool gestuurd in de Barrestraat en vandaar naar de Stedelijke jongensschool in het Pakhuis op de Koornmarkt, een school die daar slechts voorlopig gevestigd was en later overgebracht werd naar het Sint-Michielsplein. Hij was slechts zeven jaar toen zijn vader stierf. Zijn moeder huwde voor de tweede maal met Desiderius Rombaut, die de suikerbakkerij verder uitbaatte en zich in 1873 ging vestigen in de Steendam.

Na het vervullen van zijn dienstplicht in 1879, bleef hij werkzaam in de suikerbakkerij. Hij huwde op 13 augustus 1887 met Rosalia Fecheyr (° 13-09-1863). In datzelfde jaar overleed zijn tweede vader.

Eduard en zijn vrouw Rosalia blijven in de Steendam wonen terwijl zijn moeder naar de Snoekstraat verhuist. De snoepwinkel floreert goed en wordt met de jaren verder uitgebreid.

Eduard de Vynck en Rosalia Fecheyr kregen zeven kinderen : vier zonen en drie dochters waarvan er één reeds enkele weken na de geboorte stierf. Edward (°1888), Louise(°1890) en Mathilde (°1890-†1890). Désiré (°1892), Felix (°1893), Mathilde (°1895), Theophile (°1906).

Twee zonen hebben meegewerkt aan de verdere uitbreiding van de suikerbakkerij. Er werd later de maatschappij "Sucreries Eduard De Vynck

et Fils" gesticht.

Eduard De Vynck overleed in het ziekenhuis van de Briel te Gent op 17 augustus 1930 na een chirurgische ingreep.

MAATSCHAPPELIJKE POSITIE

Ik geef eerst een klein overzicht van de onderwijssituatie, die zich voordeed in Vlaanderen, en meer bepaald te Gent, rond de jaren 1842-1870.

Het onderwijs was tot in 1879 een voortdurende schoolstrijd tussen de liberalen en de katholieken. De eerste grote wet op het onderwijs was de wet van 1842 voor het lager onderwijs : elke gemeente was verplicht een lagere school op te richten. Enerzijds was dit een overwinning voor de katholieken, anderzijds was het een toegeving van de katholieken aan de liberalen. De gemeentebesturen waren echter niet verplicht een "nieuwe" school op te richten, ze kregen het recht een vrije school "aan te nemen", met als gevolg dat er meestal uitsluitend katholieke scholen bestonden. Het kwam er dus op neer dat het katholiek lager onderwijs op kosten van de gemeente gegeven werd.

Het stadsbestuur van Gent werd met zware problemen geconfronteerd, waardoor rond de jaren 1840-1850 niet gedacht kon worden aan de uitbreiding van het stedelijk lager onderwijs.

Onder schepen Van Lokeren kwam enige verbetering. Hij richtte nieuwe scholen op en er werd een grote inspanning geleverd om het onderwijs voor het volkskind aanzienlijk uit te breiden.

Rond 1857 werden geen nieuwe scholen opgericht. Talrijke kinderen moesten worden geweigerd omdat er plaatsgebrek was. Onder de stimulerende leiding van schepen Callier kende het stedelijk onderwijs een ongelooftelijke uitbreiding.

In België stond Gent aan de spits wat het gemeentelijk onderwijs betrof : in enkele jaren waren er zes nieuwe scholen geopend. De stad had nu veertien kosteloze scholen.

Eduard De Vynck liep eerst school in de Barrestraat, een bewaarschool die ontstaan was in 1834 voor kinderen van behoeftige ouders. Zijn lagere school doorliep hij waarschijnlijk in een kosteloze school, "het Pakhuis" genaamd.

Het Pakhuis werd gebruikt als stapelhuis met burelen. In 1834 waren de kantoren voor het ontvangen van de stedelijke rechten daar gevestigd. Later verleende het Pakhuis nog onderdak aan de Koninklijke Academie, aan de Geneeskundige school en aan een kosteloze lagere jongensschool die er gevestigd bleef tot 1887.

Waarschijnlijk heeft E. De Vynck geen middelbaar onderwijs gevolgd zodat mag verondersteld worden, dat hij reeds vroeg meehielp in de zaak van zijn ouders. Bij de aanvang van zijn legerdienst (1879) staat hij reeds ingeschreven als patissier. Hij werd een gekend suikerbakker die zijn zaak

regelmatig uitbreidde. Op 62-jarige leeftijd (1921) stopt hij met zijn beroepsbezigheden, ten voordele van zijn twee zonen Edward en Felix. In 1930 werd hij als beste suikerbakker van Gent gevraagd om deel te nemen aan de Herdenking van de onafhankelijkheid van België, voor het bakken van oude soorten snoepgoed.

VERENIGINGSLEVEN

Werk der gezonde Lucht voor de kleinen der Stad Gent.

In 1902 werd op initiatief van een paar Gentse filantropen, "l'Oeuvre du Grand Air pour les Petits de la ville de Gand" gesticht als een "Société Civile". Zij ontwikkelt een plan om aan de kust een sanatorium op te richten, waar gedurende heel het jaar kinderen zouden verblijven, die tengevolge van onhygiënische arbeidsvoorwaarden, gebrekkige huisvesting en ondervoeding, ziek en behoeftig waren.

Eduard De Vynck was reeds vanaf het begin betrokken bij deze vereniging.

Op 30 april verwierf de vereniging met behulp van de Gentse bevolking, door bijdragen en giften, een terrein te Bredene bij Oostende. Onmiddellijk werd werk gemaakt van de aanbesteding van het gebouw en de uitrusting ervan.

Op 17 augustus 1902, minder dan 4 maanden na de aankoop van het terrein, konden de installaties in gebruik genomen worden; hetzelfde jaar verbleven er reeds 20 kinderen in het sanatorium. Dank zij de gunst die de Gentse bevolking het werk toedroeg, kon het comité verdere uitbreiding geven aan de ontworpen plannen. Omhalingen, kunstconcerten, liefdadigheidsvertoningen, ... werden georganiseerd.

De uitbreiding liet toe, dat er in 1903 reeds 221 kinderen te Bredene konden verblijven.

Reeds in 1911 wordt Eduard De Vynck vernoemd als econoom van het sanatorium. Het lokaal van de vereniging was gevestigd te Gent in de Schouwburgstraat; het werk stond onder het voorzitterschap van C. Henderickx, één van de mede-stichters.

De toekomst van het werk was verder verzekerd, mede dank zij de volledige belangloze medewerking van de commissieleden.

In september 1914, werd het gebouw in allerijl ontruimd en de kinderen terug naar Gent gebracht. Het sanatorium werd door de Duitsers bezet, waardoor er gedurende de oorlogsjaren geen kolonies konden plaatsvinden.

Bij de wapenstilstand in 1918, bleven van het sanatorium en van de vele inspanningen die tot deze realisatie geleid hadden, niet veel over.

Maar het comité was echter overtuigd van de noodzaak van de herinrichting, vooral bij het zien van het toenemend aantal ondervoede kinderen

tengevolge van het oorlogsregiem.

Door aanspraken voor wederopbouw en door de zorgen van de Regering, was de heropbouw voltrokken in juli 1921 en kon het gesticht reeds op 1 augustus 1921 opnieuw kinderen opnemen. Op 21 oktober 1924 werd het "Werk der Gezonde Lucht" een Vereniging zonder Winstgevend Doel. Het kon zo genieten van de voordelen hieraan verbonden en kreeg aldus een wettelijk statuut.

Bij de 8 personen, die voor de notaris A. Tyman te Gent verschenen om de statuten van de VZW te ondertekenen, was ook E. De Vynck aanwezig.

De vereniging had 5 effectieve leden, die een jaarlijkse bijdrage van 5 fr betaalden en een onbepaald aantal leden betaalde een bijdrage van 2 fr. Voor beschermleden was de bijdrage minimum 20 fr en maximum 100 fr per jaar.

De vereniging werd bestuurd door een beheerraad, die uit tenminste 5 leden en ten hoogste 20 leden mocht samengesteld zijn. E. De Vynck maakte jarenlang deel uit van de beheerraad, onder het voorzitterschap van C. Henderickx.

Het was in 1927, dat Prinses Astrid haar Hoge Bescherming verleende aan de Vereniging en werd het gesticht "Verblijf Astrid" genoemd.

Gedurende verscheidene jaren had de vereniging een overeenkomst met het Groot-Hertogdom Luxemburg, waarbij dit land, gedurende het schooljaar, een aantal kinderen naar het gesticht mocht sturen.

In de jaren die volgden, werd het gesticht nog verschillende keren uitgebreid, tot wanneer het verblijf, tijdens de tweede wereldoorlog, totaal verwoest werd.

Maar terug was het comité bereid aan de wederopbouw te beginnen. De ruwbouw was klaar in 1957.

De afwerking kon echter niet meer gerealiseerd worden wegens tekort aan gelden, wat leidde tot de gedwongen verkoop van het gebouw in september 1965.

Het "Werk der Gezonde Lucht" is heden ten dage nog steeds actief en organiseert sneeuwklassen voor het stedelijk onderwijs.

In de necrologie van de krant "Vooruit" en "La Flandre Libérale" verscheen, na het overlijden van Eduard De Vynck, een artikel, namens het "Werk der Gezonde Lucht", waarbij eer en dank werd betuigd voor zijn jarenlange inzet ten bate van de zwakke kinderen van de stad Gent.

De toneelcommissie

Reeds vroeg heeft Eduard De Vynck belangstelling getoond voor het toneelleven te Gent.

In 1897 door de toneelcommissie gevraagd lid te worden van de commissie, een ambt dat hij aanvaardde. Deze toneelcommissie was ontstaan uit de

overkoepelende Nationale Commissie van het Nederlands Toneelverbond. Julius Vuylsteke was in dit verbond de vertegenwoordiger voor de stad Gent. Hij was het die aan de basis lag van de vernieuwing van het Nederlands toneel te Gent.

Het eerste toneeljaar werd geopend op zondag 1 oktober 1871, onder de leiding van F. van Dosselaer en P. J. Fauconnier.

In de jaren die volgden was niet iedereen het eens over het beleid dat gevoerd werd in de schouwburg. Om dus een degelijker toezicht te hebben op de beheerder en het personeel en omdat de controle van de stad beperkt was, gingen stemmen op voor de aanstelling van een toneelcommissie. Het verzoek aan de burgemeester en schepenen werd op 4 september 1877 door Br. Block, secretaris van de gentse afdeling van het Nederlands toneelverbond, ondertekend en aan het schepencollege gestuurd. Het schrijven bevatte ook een aanvraag tot het invoeren van een reglement van inwendige orde.

Het stadsbestuur reageerde gunstig op de vraag en in de zitting van 6 september 1877 werd de commissie reeds aangesteld. De vijf leden van deze eerste toneelcommissie waren J. Heremans, J. De Vigne, B. Block, P. Geiregat en Ad. Hoste. Op 13 september werd ook het reglement van inwendige orde goedgekeurd. De commissie bleef, ondanks haar tijdelijke afschaffing in 1896, tot in 1940 bestaan. Zij was een adviserend orgaan tegenover het stadsbestuur, had geen grote invloed op het beleid van de schouwburg, maar behoorde tot de voorhoede van de Vlaamse beweging te Gent.

Op de gemeenteraad van 16 maart 1896 werd de afschaffing van de toneelcommissie gestemd omdat ze geen effectieve inspraak had in het repertoire. Wanneer ze opnieuw werd opgericht, vóór het nieuwe toneelseizoen begon, werd Eduard De Vynck gevraagd er deel te willen van uitmaken; hij aanvaardde.

In de schouwburg was H. Wannijn intussen bestuurder geworden en begint onder zijn invloed een nieuw tijdperk voor het Nederlands toneel te Gent. Op 1 oktober 1898, juist vóór de opening van het seizoen in de Nederlandse Schouwburg werd Honoré Wannijn een banket aangeboden uit dank voor zijn werkzaamheden. Eduard De Vynck bracht, als afgevaardigde van de toneelcommissie, in zijn rede hulde aan H. Wannijn en ook aan het ganse bestuur omdat "ze steeds eenparig alle toelagen voor de schouwburg hadden goedgekeurd." De Nederlandse Schouwburg zette zijn schitterende werken voort.

Ondertussen werden er verdere plannen gemaakt voor het bouwen van een nieuwe schouwburg. Er was het idee om het "Pakhuis" op de Koornmarkt om te bouwen.

In augustus 1895 werd een begin gemaakt met de aanbestedingen, maar in het voorjaar van 1896 nam een andere meerderheid het stadsbestuur in

handen, dat niet akkoord was met de plaats van de nieuwe schouwburg en de werken werden stopgezet, later zouden op de plaats van het Pakhuis de nieuwe postgebouwen komen.

Bij het vrijkomen van een plein tussen het Belfort en de kathedraal werd mede door de persoonlijke inzet van burgemeester Braun, een nieuwe plaats voor de schouwburg bepaald.

De plannen werden op de gemeenteraadszitting van 23 november 1896 goedgekeurd en op 1 oktober 1899 had de plechtige inwijding reeds plaats.

De toneelminnende bevolking van Gent werd op 5 mei door een zwaar verlies getroffen door de dood van Honoré Wannijn. De bloei en de vooruitgang van de Nederlandse Schouwburg waren voor een groot deel aan zijn inzet te danken. Hij had vele vrienden, ook in de toneelcommissie. Samen met de hh. Verbauwen, Van Goethem en Van Haevermaete treft Eduard De Vynck de nodige schikkingen om hem een laatste hulde te brengen bij zijn begrafenis.

Wanneer Eduard De Vynck door de verkiezingen van oktober 1907 verkozen wordt als gemeenteraadslid, blijft hij lid van de toneelcommissie. Gedurende deze periode zien we aan de hand van gemeenteraadsverslagen dat Eduard De Vynck veel belangstelling toont voor het Nederlands toneel. Hij verdedigde zowel het beleid van de beheerders als de financiële bekommernissen van de Nederlandse Schouwburg. Verschillende tussenkomsten bij het schepencollege bevestigen deze belangstelling (vraag naar het verlenen van hogere toelagen, vraag voor een betere verlichting in de schouwburg).

In de gemeenteraadszitting van 30 december werd het beleid van de Nederlandse Schouwburg kritisch besproken (neergeschreven in het lastenkohier). Als basis voor de discussie diende het verslag van de toneelcommissie van 23-12-1910, naar voor gebracht in de zitting, door de heer Lybaert.

De toneelcommissie wou o.m. een wijziging aanbrengen aan het lastenkohier inzake het aantal te spelen stukken van nederlandse schrijvers (minstens 120 oorspronkelijke bedrijven), en inzake het aantal nieuwe werken.

Eduard De Vynck alsmede Ed. Anseele verdedigden dit standpunt op een hardnekkige wijze. Uiteindelijk werd het voorstel echter, minderheid tegen meerderheid verworpen.

Gedurende de eerste wereldoorlog bleef de werking van de toneelcommissie beperkt. Het verbod toneelopvoeringen te verzorgen in de schouwburg, werd wel, dank zij de tussenkomst van de toneelcommissie bij de duitse bezetters versoepeld, in die zin dat vanaf maart 1915 de toestemming werd gegeven om één maal per week te spelen.

Toen de heer Van Hoorde in juni 1916 ontslag nam als voorzitter van de

toneelcommissie, werd hij door Eduard De Vynck vervangen, een functie die hij zoals steeds nauwgezet waarnam. Belangrijke en kleinere feiten staven dit : hij was steeds aanwezig op de zittingen van de Commissie, redevoeringen en feestreden bij toneelverenigingen, (o.m. bij het zilveren jubileum als toneelspeler van Emiel Stevens op 26-2-1910, was in 1911 medestichter van het oprichtingscomité tot het stichten van een toneelschool te Gent, ook tot voorzitter verkozen van het inrichtend comité bij de viering van de 50ste verjaardag van de stichting van de schouwburg.

Tijdens de viering op 10 december 1921 onthulde hij de gedenkplaat die voor de gelegenheid werd gemaakt, en droeg ze in zijn rede op aan de stad Gent.

Deze gedenkplaat siert nog steeds de hal van de Nederlandse Schouwburg.

POLITIEKE LOOPBAAN

De politieke loopbaan van Eduard De Vynck was eerder van korte duur. Hij kwam voor het eerst terecht in de politiek in 1908, toen hij, onder het burgemeesterschap van de heer Braun, tot gemeenteraadslid van de 'radico-socialistische' partij werd verkozen.

Reeds vroeger, nl. in 1895, had hij zich echter reeds kandidaat gesteld. Hij was een actief lid van de Vooruitstrevende Partij van Gent, waartoe ook Ed. Anseele en Paul Verbauwen behoorden.

Zijn vooruitstrevende ideeën waren een gevolg van het politieke en sociaal klimaat van zijn tijd. Daarbij dient opgemerkt dat zijn politieke visie zeker werd beïnvloed door de ideeën van Ed. Anseele, pionier van de socialistische partij, wegens de nauwe vriendschaprelatie tussen de families Anseele en De Vynck.

De sociale omstandigheden van de jaren 1860-1880 waren verre van goed; werkloosheid en armoede waren een vertrouwd beeld in die tijd.

Ook de vader van Eduard had het moeilijk om, als middenstander, in de levensbehoeften van zijn gezin te voorzien (5 kinderen). Eduard bracht zijn jeugd jaren door in deze moeilijke periode.

De harde leerschool beïnvloedde eveneens zijn latere politieke keuze en maakte dat hij, als volwassene, zich zeer sterk sociaal engageerde.

Het was in een woelige periode, dat Eduard De Vynck in de gemeenteraad terecht kwam.

Dat hij sterk socialistisch gezind was, blijkt uit het feit dat hij lid was van de Vooruitstrevende Partij, verschillende lezingen gaf tijdens de verkiezingscampagne en zich kandidaat stelde vanaf 1895 op de radico-socialistische lijst.

Het feit dat Eduard De Vynck bedrijvig was zowel op politiek- als op cultureel vlak, nog vóór zijn verkiezing als gemeenteraadslid, maakte dat hij bij het volk niet onbekend was. Bij de begrafenis, in 1897, van Edmond

Van Beveren, voorzitter van de Werklieden Partij en lid van de Vooruitstrevende Partij van Gent, werd door Eduard De Vynck een lijkrede gehouden als afgevaardigde van de Gentse Vooruitstrevende Kring.

In de gemeenteraad was hij vanaf 1908 lid van de toneelcommissie. In hoofdstuk IV, Verenigingsleven, wordt zijn bijdrage in de toneelcommissie uitvoerig besproken.

Hij zetelde eveneens in de raad voor handel en nijverheid, in de regie van de reinigings- en vervoerdiensten en openbare baden.

In zijn dertien jaar durende loopbaan als gemeenteraadslid komt hij naar voor, als iemand die bekommerd is om de noden van de arbeiders, iemand die opkomt voor de rechten van de minder gegoeden (ijverde voor het creëren van betere levensomstandigheden) en vooral is hij een man die veel aandacht schonk aan de opvoeding van de kinderen. Als voorbeeld is te citeren : zijn betoog in de gemeenteraadszitting van 23-03-1908, waarbij hij opkwam voor de arbeiders en wenste dat klachten inzake gebrekkige voorzieningen van licht, gas, drinkbaar water, ernstig onderzocht zouden worden. Op deze zitting vraagt hij ook dat de volksaudities van het conservatorium zouden heropgericht worden en dat de toegangsuren tot de boekerij beter zouden moeten zijn en ter beschikking staan van de leraars en leerlingen, wat bewijst dat hij rekening houdt met de volksmensen.

Een andere doelstelling was, zoals ik reeds gesteld heb, kinderen een bredere culturele basis bij te brengen. Zo vond hij, dat de leerlingen te veel franse boeken verplicht te lezen kregen. Hij wees meermaals op het feit, dat er voldoende nederlandstalige boeken voorhanden waren, maar dat deze boeken niet door de kinderen gelezen werden.

Onder zijn impuls werden dan ook aan de leerlingen van de lagere klassen meer nederlandstalige boeken ter beschikking gesteld. Dit feit belicht ook een andere zijde van Eduard De Vynck nl. zijn grote voorliefde voor het gebruik van de nederlandse taal.

Op de zittingen van de gemeenteraden werd door Eduard herhaaldelijk tot de andere gemeenteraadsliden gezegd : "spreek vlaamsch tegen mij want ge kunt het !" Hij vraagt ook dat er rekening zou gehouden worden met de klacht van het Algemeen Nederlands Verbond in verband met de kwijtschriften voor bijzondere diensten en van de gas- en waterdiensten. Deze kwijtschriften zijn in het frans opgesteld en de vraag, dat de gelijkheid der beide landstalen zou geëerbiedigd worden, werd door Eduard De Vynck als volgt geformuleerd : "Het zou nochtans maar rechtvaardig zijn dat te Gent, hoofdstad van Vlaanderen, al de formulieren in de twee talen waren gedrukt, in plaats van in het frans alleen."

Op 19 januari 1909 krijgt Eduard De Vynck een mandaat in de raad voor fraaie kunsten en feestelijkheden, samen met schepen Siffer en de leden Bruggeman, Casier, Lybaert, Boddaert en Van Ceulebroeck. Hij zetelde eveneens in de commissie tot bevordering van het vreemdelingenverkeer

waar hij ook nog in 1911 actief bleef samen met Ed. Anseele, K. Lybaert en H. Boddaert, en waarvoor veel propaganda werd gemaakt, door middel van artikels in dagbladen, verbeterde reisgidsen, verspreiding van propagandaboekjes.

Dat De Vynck geen zwijgend raadslid was, kwam meermaals tot uiting op de zittingen; het kwam zelfs vaak tot heftige discussies, waarin zijn standpunten altijd duidelijk naar voor kwamen.

Op 21 februari 1910 viel hij scherp uit tegen schepen Siffer, hoofd van politie, i.v.m. het verbod om tijdens carnaval na 24 u. nog te zingen. E. De Vynck werd ervan beschuldigd de politie aan te vallen door te beweren dat het reglement niet van toepassing was sinds de socialisten ook in de gemeenteraad waren.

Op 1 januari 1912 werd Ed. Anseele schepen en bleef dit mandaat behouden tot in 1919. In datzelfde jaar werd E. De Vynck lid van de Raad van Openbaar Onderwijs waardoor hij, na een aanvraag van de Stedelijke Meisjesnormaalschool om de leden van de raad van beheer te vervangen, ook lid werd van deze raad van beheer. Dit mandaat eindigde op 1 januari 1920.

Eduard De Vynck maakte als gemeenteraadslid de 1e wereldoorlog mee. Dit bracht bij verschillende commissies veranderingen teweeg o.a. het inlichtingenkantoor voor toeristen dat onder de commissie voor vreemdelingenverkeer ressorteerde, werd veranderd in een inlichtingenkantoor voor zieke, gekwetste, ontslagen, gevangen of overleden soldaten. Hij stelde zich, als lid van de commissie, ter beschikking van al wie zijn hulp inriep, vergemakkelijkte de briefwisseling met de krijgsgevangenen, hielp familieleden van soldaten bij navraag aan de bevelhebber van gevangenkampen.

In die periode ontstonden ook tijdelijke commissies waaronder Controle der Requisities en de commissie voor vluchtelingen en uitwijkelingen; ook van deze commissies was Eduard De Vynck lid.

Bij de inval van de Duitsers in 1914 te Gent, werden verschillende voor-aanstaande personen als gijzelaars in hechtenis genomen en die per beurten, voor één dag, in arrest werden gesteld. Ze werden geïnterneerd, ofwel op het stadhuis, ofwel in het huis Vanderhaeghen-Snoeck in de Veldstraat. Om beurten werden ze 24 u opgesloten en verantwoordelijk gesteld voor de orde en de rust in de stad. Eduard De Vynck was één van deze gijzelaars.

Op 8 november 1918 kregen E. Coppieters, A. Siffer en J. Vercoullie van de Duitsers de opdracht om het bestuur van de stad voorlopig over te nemen. Reeds 's anderendaags roepen ze de raadsleden op voor een dringende zitting : de aanstelling van het schepencollege en gemeenteraadsliden, belast met het voorlopig bestuur van de stad Gent.

Het schepencollege moet aangevuld worden ter vervanging van de hh.

Braun, De Weert en De Bruyne.

De katholieke groep beslist nu geen mandaat te aanvaarden. Eduard De Vynck weigert ook een mandaat als schepen.

Gedurende de jaren die volgen blijft hij nog lid van verschillende commissies waaronder een nieuw mandaat bij de toneelcommissie voor het seizoen 1919-1920. In hetzelfde jaar ijvert hij nog voor het terugbrengen tot 65 jaar van de pensioengerechtigde leeftijd voor het technisch personeel in het beroepsonderwijs.

Met de gemeenteraadszitting van 8 juli 1921 eindigt voor Eduard De Vynck, zijn politieke loopbaan.

Besluit : De rol van Eduard De Vynck als politicus, bleef, algemeen gesteld, beperkt op lokaal vlak, alhoewel bepaalde doelstellingen van hem, zoals het scheppen van een degelijk nederlandstalig onderwijs, meer dan een lokale optie te noemen is.

Arbeiders (creëren van betere levensomstandigheden) en kinderen (opvoeding van zwakke kinderen) droegen zijn belangstelling weg. In dit aspect was hij sterk zinvol geëngageerd.

Hij was een trouw aanhanger van de socialistische partij die hij te alle tijde, openlijk heeft verdedigd.

ALGEMEEN BESLUIT

Eduard De Vynck, die uit een eenvoudig gezin stamde, wist zich op te werken tot een welstellend en gerespecteerd man. Succesvol in zijn beroepsleven, van een eenvoudige winkel groeide zijn bedrijf uit tot de grootste "suceries" te Gent, wist hij eveneens zijn stempel te drukken op vele facetten van het politiek en socio-cultureel leven te Gent.

Op lokaal politiek vlak poogde hij de vervlaamsing door te voeren in het onderwijs en de administratie.

Zijn aandeel in het sociale leven was eveneens niet gering. Zijn grootste aandacht ging uit naar de arbeiders en zwakke kinderen.

Tenslotte was hij een zeer actief lid van de toneelcommissie te Gent, waarin hij jarenlang heeft gezeteld. Ook hier ondernam of steunde hij belangrijke initiatieven : hij ijverde voor het opvoeren van meer nederlandse toneelwerken en was medestichter van de toneelschool.

Het vervullen van al zijn mandaten en het verwezenlijken van vele initiatieven moet soms zeer zwaar zijn geweest, zeker daar hij dit moest combineren met zijn beroeps- en familielevens.

Eduard De Vynck was een intelligente man, een harde werker die koppig voor zijn ideeën uitkwam, maar die niet kon beschouwd worden als een 'streber' of ambitieus man.

INGE DE SCHUYTER
1982